

Vertel mij wat!

Verhalen die verbinden

Colofon

Een uitgave van **Circustheater Stoffel**

Tekst **Joost Buijs**

Fotografie **Judith Rietkerk**

Ontwerp logo **Studio 1416**

Vormgeving boekje **Studio Bakers, Breda**

Drukwerk **Grafisch Bedrijf Goes**

Team Vertel mij wat!

Rob Kuiper | projectleider

Boaz Boele | theaterdocent

Daniëlla van Pelt | productiemedewerker

Stijn Leijten | productieassistent

Saskia Barendse | productiemedewerker

Sanne van Broekhuijsen | productieassistent

Stefke de Wit | directeur, artistiek leider

Circustheater Stoffel | vertelmijwat.com | circustheaterstoffel.nl

In opdracht van

Kunst en Cultuur Gelderland | www.kcg.nl

Marieke van de Geyn | regiocoördinator Cultuurpact Rond Nijmegen

Partners

New Arts Nijmegen

G-dance Wijchen

Notre Dame College Ubbergen

Hogeschool Arnhem en Nijmegen, Creatieve Therapie | studenten eerste jaar

Mede mogelijk gemaakt door

Fonds Sluyterman van Loo | fondssluytermanvanloo.nl

Stichting RCOAK | rcoak.nl

Woord vooraf

Je bent wat ouder en je wilt nog wat. Als oudere actief meedoen en je levenservaringen delen met anderen, met jongeren, dat is voor veel ouderen een grote wens.

In 2013 heeft een 50-tal ouderen in de zeven gemeenten rond Nijmegen deze kans gegrepen in het verhalenproject **Vertel mij wat!**

Dit boekje ademt de verhalen, de contacten, de ondersteuning van de buddy's, het ontroerde publiek, de stimulerende workshops, de kunstzinnige reacties op de verhalen door jongeren.

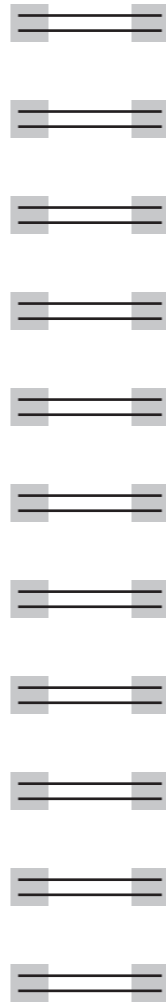
Kunst en Cultuur Gelderland heeft samen met zeven gemeenten uit **Cultuurpact rond Nijmegen** dit initiatief genomen. Circustheater Stoffel uit Nijmegen is de uitvoerend producent van dit project. Zij gebruiken circus en theater als middel om bijzondere mensen naar succeservaringen te begeleiden.

Het projectteam is ontzettend trots op de vertellers, de buddy's en de jongeren die elkaar creatief ontmoet hebben. "Ik heb er in één week een oma bij" en "Ik heb weer helemaal de smaak van op een podium staan te pakken" zijn slechts twee van de reacties van al deze bijzondere ontmoetingen in Vertel mij wat!

Heel veel dank aan alle betrokkenen en veel plezier met dit fraaie boekje.

Rob Kuiper, projectleider Vertel mij wat!

CIRCUSTHEATER
Stoffel

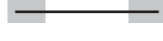
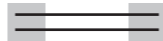
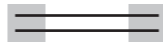
Verteller: Twan Peters (88) **Woonplaats:** Molenhoek

Een verregende ontmoeting

“Ik ben bij het Goffertpark in Nijmegen, het is de zomer van 2013. Een bruidspaar in een cabriolet, inclusief bruidsmeisjes, rijdt voorbij. Het paar stapt uit bij een restaurant, ook ik ga in de zaal zitten. Het gelukkige echtpaar komt binnen. Zij in een prachtige witte jurk en hij in een keurig strak pak. De bruiloft is van mijn oudste kleindochter, die eindelijk gaat trouwen. Het spektakel doet me herinneren aan zo’n vijftig jaar geleden. Toen ik op een regenachtige dag in hetzelfde restaurant zat.

In mijn jonge jaren fietste ik dagelijks langs het Gofferpark. Elke werkdag fietste een mooi meisje in tegenovergestelde richting. Ik gaf haar wel eens een knipoog en dan lachte ze naar me. Altijd fietsten we langs elkaar en nooit hebben we iets gezegd. Tot er op een dag een auto voorbij kwam waarvoor ik hard in de remmen moest. Wonderlijk genoeg moest op dat moment het mooie meisje ook stoppen voor dezelfde auto, aan de andere kant van de straat. In een opwelling heb ik toen al mijn moed verzameld en haar mee uitgevraagd. Ik had geluk. Ze zei ja!

We hadden afgesproken in restaurant de Goffertboerderij. Op de dag van ons afspraakje regende het enorm hard. Ik heb een halfuur op het meisje gewacht, ze kwam maar niet. Net toen ik wilde vertrekken, kwam ze aangefietst. We haastten ons naar binnen. Het afspraakje was ontzettend gezellig. Een kop koffie werd een wijntje. Een glimlach werd handje vasthouden. Ik heb haar hand nooit meer losgelaten. Ik houd hem nog altijd vast op de bruiloft van onze kleindochter.”

Verteller: Dora Coenen (100) Woonplaats: Malden

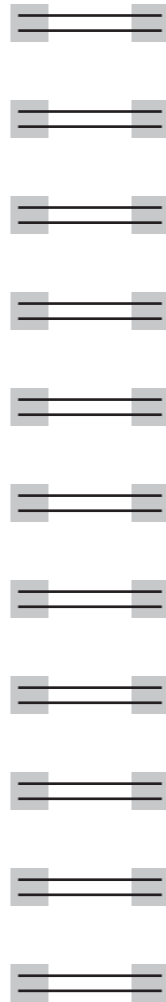
De gevleugelde jas

“Ik zat vroeger op een nonnenschool. De zusters waren heel streng voor ons. Er waren veel regels en daar moest je je aan houden. Ik kreeg van al die regels een beetje het gevoel dat ik iets moest doen wat eigenlijk niet mocht. Dat gevoel had ik ook wanneer ik aan het buitenspelen was. We speelden veel spelletjes; knikkeren, touwtje springen of verstopperkje. Ik wilde altijd winnen en was bereid om daar eventueel vals voor te spelen.

- 10 Toen ik een keer op pad was met mijn maatje Annie, droeg ik mijn favoriete jas. Hij was beige en ik had hem voor mijn communie gekregen. Die jas mocht ik van mijn moeder alleen aan als ik er heel voorzichtig mee deed. Met Annie krom ik over een soort rioleerbuis. Dat ging een tijdje goed, tot ik plotseling struikelde en viel. Ik belandde met mijn rug in het prikkeldraad. Pijn deed het niet, maar ging het wel goed met mijn jas?

Annie zei dat ze geen scheuren kon zien. Ik kon opgelucht ademhalen en samen liepen we naar huis. Tot het opeens harder begon te waaien. Een windvlaag kwam voorbij en ineens had ik twee vleugels op mijn armen. De mouwen van mijn mooie jas waren compleet gescheurd. Eenmaal thuis heb ik alles aan mijn moeder verteld. Ze was erg teleurgesteld. Gelukkig kon ze nog een mooie jurk van mijn jas maken. Ik vond het erg jammer. Maar als je kan opscheppen door je jas aan te trekken, dan doe je dat!”

Verteller: Luc Remers (67) **Woonplaats:** Druten

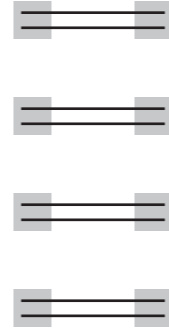
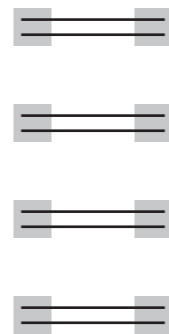
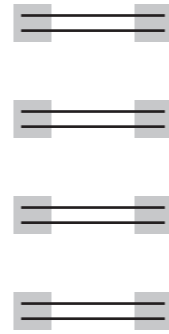
Het water komt

“Ik wandel altijd graag op de dijk aan de Maas. Het is een prachtig panorama met vaak heerlijk weer. De Maasdijk maakt bij Balgoij een gigantische slinger. Op dat punt is de dijk in 1925 eens doorgebroken. Daar word ik telkens weer aan herinnerd wanneer ik mijn wandelingetje maak. Mijn tante Toos en oom Rein vertelden me als kind al hoe zij hun huis beschikbaar stelden voor de evacués uit die tijd.

- 14 In 1995 was ik aan de beurt. Het water in Maas en Waal kwam zeer hoog te staan. Toen kon je nog kiezen: evacueren of niet? Tot ik een paar dagen later een telefoontje kreeg van mijn dochter uit Malden. ‘Heb je het al gehoord’, zei ze: ‘Je moet weg’. Gelukkig konden mijn vrouw en ik terecht bij mijn schoonmoeder in Groesbeek. Ik heb alle kostbare spullen een verdieping omhoog gebracht; de bank, tv, boiler en zelfs de keukenkastjes gingen een etage omhoog.

In de week dat we bij schoonmoeder waren, bleven de dijken overeind. Daarna was het tijd om weer naar huis te gaan. Bij aankomst heb ik thuis plechtig de vlag gehesen, een restant van mijn militaire dienst. Vrouwlief was in de keuken bezig. Vervolgens ben ik alle spullen naar de begane grond gaan brengen. Tot ik een schreeuw van mijn vrouw hoorde, ik kwam de keuken binnen en alles was zeiknat. Het gas, water en licht was door de gemeente weer aangesloten. Dat had ik alleen niet met de boiler gedaan. Zo stond ik in de enige natte keuken in heel Maas en Waal.”

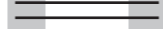
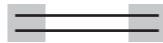
Verteller: Fanneke van der Bent (85) Woonplaats: Malden

Verdwaald in New York

“Mijn zoon woonde een lange tijd in New York. Toen ik eens in die grote stad was, had ik met mijn zoon afgesproken in een restaurant. Het was een eindje lopen maar toch ben ik aan de wandel gegaan. Na een tijdje, begon het ontzettend hard te regenen. Binnen vijf minuten was iedereen door en door nat. Al wandelend, keek ik naar het water dat langs me heen stroomde. Ik had het ontzettend koud. Het was zo erg, dat ik begon te huilen. De tranen stroomden over mijn wangen.

Op een gegeven moment zag ik iemand op de hoek van de straat staan. Een neger was bij zijn standje bezig met het verkopen van paraplu's. De man zag mij staan. Hij kwam naar mij toe en trok me zijn kraampje in. De neger zette mij op een kruk en sloeg een warme deken over me heen. De man gaf mee een warme kop thee. Hij hurkte en trok mijn sandalen uit. Deze onbekende man, begon met een rafelige handdoek mijn voeten te drogen. Langzaam warmde ik weer op.

Er kwamen klanten aan de stand. De verkoper moest weer aan de slag. Ik dacht: wat een ontzettend aardige, lieve man. Wat zou ik graag jouw huisje opruimen, eten voor je koken en tegen je warme lichaam aanliggen. Toen hij weer bij me kwam, was ik ongelooflijk dankbaar. Ik wist verder niet wat ik moest zeggen, zo ben ik dus ook weggegaan. Ik nam mij voor: als ik weer terug ben in mijn eigen land, zal ik de vogels vragen om hem te groeten. Zodat hij weet, dat ik hem niet vergeten ben.”

Verteller: Mariëtte Zikking (67) Woonplaats: Wijchen

Een zakje blauw

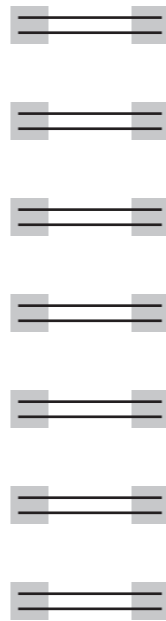
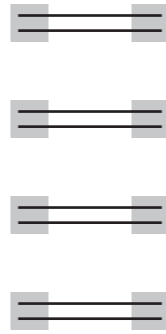
“Ik groeide op in een gezin van zeven in Den Haag. Vader was drogist, moeder was juf en zorgde voor de kinderen. Achter de drogisterij van mijn vader hadden we een tuin met daarin twee kippenhokken. In elke ren zaten kippen en een haan. Genoeg lawaai dus. De eieren van de kippen werden met een broedmachine uitgebroed.

De kinderen hadden het rustig thuis. We hadden niet veel klusjes, behalve de verzorging van de kippen. De dieren waren van mijn vader, maar hij hield er niet van de ren schoon te maken. Dit was dus een taak voor mijn broer. Het was een belangrijke taak, want vader deed één keer per jaar mee aan een kippententoonstelling. De mooiste hen werd uitgekozen en de winnaar kreeg een prijs. Mijn vaders witte krielkippen deden elk jaar mee.

Wanneer er weer een tentoonstelling was, kwam daar een hoop bij kijken. Voor de tentoonstelling gingen alle kippen netjes in bad, dat vonden ze heerlijk. Mijn vader deed ze in een teil met een zakje blauw uit de drogisterij. Daar werden de dieren mooi schoon van. Het was altijd een hele klus om de kippen schoon bij de tentoonstelling te krijgen. We vervoerden ze in een doos en als ze onderweg poepten, leverde dat een flinke scheldpartij van mijn vader op.

Bij de tentoonstellingen won mijn vader veel medailles, die liggen nu op zolder. De beestjes hadden een mooi leven. Van de eieren maakten we cakes en als de kippen oud waren, werden ze geslacht en belandden ze in de soep.”

Verteller: Jos Bouten (80) Woonplaats: Beek-Ubbergen

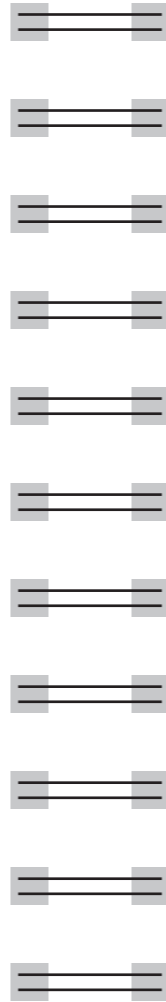
Berouw komt na de zonde

“Ik ben geboren in Ooij en groeide op in een degelijk katholiek gezin. Toen ik een jaar of 17 was, het was net voor de oorlog, ging ik samen met een vriend naar de kermis in Nijmegen. We hadden allebei 1.50 gulden gekregen voor attracties. Wat een vermogen was dat. In de stad ontmoetten we twee mooie meiden. Mijn vriend vroeg of de dames met ons mee wilden lopen, om attracties te bezoeken. We hadden geluk. Ze gingen mee.

- 26 Eén van hen heette Mariandel, en ik zag haar wel zitten. Ik mocht zelfs haar handje vasthouden. Het was erg gezellig. Aan het eind van de avond liep ik een stukje met Mariandel mee naar huis. Bij het afscheid gebeurde het, ze gaf me een kus. Mijn eerste tongkus. Het was geweldig, ik zweefde helemaal. De dagen erop was ik compleet in de wolken. Toen ik mijn vriend over de kus vertelde, kreeg ik slecht nieuws. Volgens hem was een tongkus een doodzonde en zou ik in de hel belanden. De schrik was enorm en het plezierige gevoel verdween spontaan.

Ik wilde helemaal niet branden in het hellevuur en moest vergiffenis zien te krijgen. Gelukkig had mijn vriend een goede tip. ‘Ga biechten bij pater Rubens’, zei hij: ‘die is toch bijna doof’. Dus ik ging biechten bij de parochie van de dove pater. Eenmaal in de biechtstoel, zat er geen oude Rubens, maar een jonge jongen! Ik zat klem en heb toen alles opgebiecht. Ik zei dat ik spijt had en werd gelukkig vergeven. Ik moest wel een hele rozenkrans bidden.”

Verteller: Thea van den Brink – Kuijpers (78) **Woonplaats:** Persingen

Op fietsvakantie

“In 1957 ging ik met mijn zus en schoonzus op mijn tweede grote fietsvakantie door Duitsland. Dat was behoorlijk uniek in die tijd, want boerendochters gingen toen niet op fietsvakantie. We trokken in twee weken langs de Rijn, via de Moezel naar de Duitse Eifel en weer terug door Limburg. Tijdens de tocht terug, moesten we over een lange weg fietsen. Gek genoeg werden we op die weg constant achtervolgd door een rood busje. De mannelijke bestuurder haalde ons steeds in, ging langs de kant staan, en haalde ons daarna weer in. Dat vond ik erg vreemd.

Even verderop stond het busje weer op ons te wachten. We wilden er voorbij fietsen maar plots ging de deur open, daarachter stond de man. Hij liet zijn geslachtsdeel zien. We schrokken ons kapot, dit hadden we nog nooit meegemaakt. Gelukkig kwam er op dat moment een motoragent aanrijden. De agent reed naar het busje en pakte het rijbewijs van de man af. De politieman zei dat we rustig moesten blijven en verder konden fietsen. We moesten ons wel melden bij het dichtstbijzijnde politiebureau.

In Meerssen hebben we op het politiebureau ons verhaal gedaan. De vriendelijke agente daar zei dat we gewoon door konden met onze reis. We zouden er verder niks meer van horen. Ik vond het een nare ervaring. We hebben twee weken probleemloos in Duitsland doorgebracht en zodra je in Nederland terugkomt, krijg je zoiets! We hebben ons niet bang laten maken. De drie jaren erop zijn we ook gewoon weer op fietsvakantie gegaan. Later bleek wel dat de man uit het busje de zoon was van de politiecommandant uit Meerssen.”

FONDS
SLUYTERMAN VAN LOO

OUDERENPROJECTEN

Vertel mij wat! houdt natuurlijk nooit op. We gunnen veel meer mensen de ontroerende ontmoetingen van dit verhalenproject. Voor informatie hierover kunt u contact opnemen met info@circustheaterstoffel.nl

En ze vertellen nog lang... en gelukkig...